

Υπαπάντια 2025: Το χρονικό της 7ης ημέρας στον Ιερό Ναό Αγίου Ελευθερίου οδού Αχαρνών

/ [Ενορίες](#)

Η 7η ημέρα των ΥΠΑΠΑΝΤΙΩΝ 2025 στον Ιερό Ναό Αγίου Ελευθερίου οδού Αχαρνών ξεκίνησε με Όρθρος και θεία Λειτουργία επί τη μνήμη του Αγίου Παρθενίου, Επισκόπου Λαμψάκου, που τελέσθηκε από τον Αιδεσιμολογιώτατο Πρωτ. π. Γεώργιο Καλπούζο, εφημέριο του Ιερού Ναού Αγ. Ελευθερίου-οδού Αχαρνών. Πλέον ο Άγιος Παρθένιος έγινε και θα παραμείνει ένας οικείος και αγαπημένος Άγιος για τους ενορίτες του Αγίου Ελευθερίου.

Στις 5:00 μ.μ. έγινε το τακτικό εβδομαδιαίο Λειτουργικό σεμινάριο με τον

Προϊστάμενο του Ναού, Αιδεσιμολογιώτατο Πρωτ. π. Θεμιστοκλή Χριστοδούλου. Το σεμινάριο αυτό γίνεται εδώ και πολλά χρόνια και μέσα από αυτό οι ενορίτες καταρτίζονται σε θέματα της ορθοδόξου λατρείας, με σκοπό την καλλιέργεια και απόκτηση ορθοδόξου εκκλησιαστικού ήθους.

Το θέμα του σεμιναρίου αναφέρεται στο Σύνθρονο, στο Σκευοφυλάκιο, την θέση του Αυτοκράτορα εντός του Ναού, στο τέμπλο και στον άμβωνα.

Κάνοντας μια εισαγωγή στο θέμα του ο π. Θεμιστοκλής είπε: «Με την χάρη του Θεού συγκεντρωθήκαμε και σήμερα όλοι εδώ, για να συμμετάσχουμε στο Λειτουργικό μας Σεμινάριο, που ασχολείται με τα θέματα της ορθοδόξου Λατρείας». Και συνέχισε: «Από την προηγούμενη φορά με σύμβουλο το βιβλίο Επιτομή της Λειτουργικής του Βαρθολομαίου Γεωργιάδου, Αρχιεπισκόπου Κορινθίας, που έζησε περίπου πριν από εκατό χρόνια, ξεκινήσαμε να ασχολούμαστε με τα θέματα του Ν. Μιλήσαμε για τα μέρη του Ναού, για τα σκεύη του Ναού και σήμερα θα μιλήσουμε για κάτι ασύνηθες στην ακοή μας.

Θα μιλήσουμε

α) για το Σύνθρονο. Βρίσκεται πάντοτε μέσα στο Άγιο Βήμα, πίσω από την Αγία Τράπεζα. Είναι ένας θρόνος, στον οποίο ίσταται εν προσευχή ο ιεουργός και ιερομύστης της θείας Λειτουργίας, ο οποίος είναι ο Επίσκοπος. Λέγεται σύνθρονο, διότι δίπλα του, ένθεν και ένθεν, έχει κι άλλους θρόνους, τα παραθρόνια, στα οποία

στέκεται το πρεσβυτέριο της Εκκλησίας και η Χριστού Διακονία, δηλ. οι πρεσβύτεροι και οι διάκονοι. Τα σύνθρονα βρίσκονται κυρίως στους καθεδρικούς Ναους, στους μητροπολιτικούς Ναούς, όπου είναι η έδρα της Μητροπόλεως. Αλλά και σε κάθε Ναό, όταν ιεουργή ο εκασταχού Επίσκοπος η Μητροπολίτης η Αρχιεπίσκοπος η Πατριάρχης, εφόσον βρίσκεται μέσα στα όρια της επαρχίας του, μπορεί να κάθεται στο Σύνθρονο, που μπορεί να είναι μία καρέκλα ή ένας θρόνος μαρμάρινος ή ξυλόγλυπτος. Ο επισκέπτης Επίσκοπος δεν μπορεί να καθίσει σ' αυτόν τον θρόνο, διότι είναι ο θρόνος του Επισκόπου της περιοχής.

Το Σύνθρονο φανερώνει την ουράνια καθέδρα του Αρχιερέως Χριστού, ο οποίος είναι η κεφαλή της Εκκλησίας, και βρίσκεται σε περίοπτη θέση, πίσω από την Αγία Τράπεζα, απ' όπου ο Επίσκοπος ορά όλο τον κόσμο, που βρίσκεται μέσα στην Εκκλησία. Αυτό γινόταν καλύτερα, όταν δεν υπήρχε το τέμπλο. Όταν προστέθηκε το τέμπλο βγήκε ο θρόνος από το Άγιο Βήμα και τοποθετήθηκε στην δεξιά πλευρά του Ναού, όπως τον βλέπουμε σήμερα. Στον θρόνο αγιογραφείται πάντοτε η εικόνα του Δεσπότη Χριστού εν στολή αρχιερατική, όμοια με αυτήν του Επισκόπου, διότι είναι ο τύπος του Επισκόπου.

Το Σύνθρονο υπάρχει σήμερα σε καποιους παλαιούς Ναούς, όπως και στην Εκατονταπυλιανή της Πάρου. Σε παλαιότερες εποχές δεν υπήρχε η έννοια της ενορίας, η οποία είναι γέννημα της Τουρκοκρατίας. Υπήρχε μία εκκλησία στο μέρος του οποίου το όνομα έφερε ο Επίσκοπος. Εκεί λειτουργούσε ο Επίσκοπος και όλο το πρεσβυτέριο και οι διάκονοι με τον Επίσκοπο. Οι πολλοί ναοί προέκυψαν αργότερα από την αύξηση του πληθυσμού των χριστιανών. Κάθε χειροτονημένος κληρικός πρέπει να έχει τον τόπο του, το θυσιαστήριό του. Γι' αυτό γίνεται η εκλογή των πρεσβυτέρων και διακόνων της Εκκλησίας.

β) Για το Σκευοφυλάκιο. Το Σκευοφυλάκιο είναι ένας ιδιαίτερος χώρος για την διαφύλαξη των σκευών της Εκκλησίας. Παλαιότερα ήταν ένα κτίσμα, που εφάπτετο με τον Ναό. Το εσωτερικό του Σκευοφυλακίου δεν μπορούσε κανείς να το δη, διότι εκεί εφυλάσσοντο τα πολύτιμα σκεύη της Εκκλησίας. Η Εκκλησία έδωσε ιδιαίτερη σημασία στην διακονία της διαφύλαξης των σκευών. Αν δεν υπήρχαν οι Σκευοφύλακες δεν θα σώζονταν τα ιερά σκεύη. Στο Άγιο Όρος αλλά και στα Πατριαρχεία, υπάρχουν οι ειδικοί αυτοί διακονητές, κατά βάσιν κληρικοί, οι Σκευοφύλακες. Μέσα στο Άγιο Βήμα, στα δεξιά, εκεί που βρίσκεται το Διακονικό, ήταν μία στοά, εντός της οποίας εφυλάσσοντο τα σκεύη της Έκκλησίας. Το Σκευοφυλάκιο σήμερα υπάρχει σε κάθε Ναό, αλλά δ'ν είναι ανακοινώσιμο το μέρος που βρίσκεται. Το διακόνημα του Σκευοφύλακα είναι εκκλησιαστικό αξίωμα και δίδεται με χειροθεσία από τον Επίσκοπο. Τον Σκευοφύλακα δορυφορούν πάντοτε οι διάκονοι η διάκονος του Ναού.

γ) Η θέση του Βασιλέως μέσα στον Ναό. Η είσοδος στο Άγιο Βήμα παλαιότερα επιτρεπόταν μόνο στον Αυτοκράτορα. Είχαν το δικαίωμα να μπαίνουν στο Άγιο Βήμα και να στέκονται σ' αυτό, όπως οι ιερείς. Όμως ο Άγιος Άμβρόσιος, Επίσκοπος Μεδιολάνων, το θεώρησε άτοπο και όρισε να υπάρχει ένας ιδιαίτερος τόπος εκτός του Αγίου Βήματος, εκεί όπου σήμερα είναι ο θρόνος του Επισκόπου. Την απόφαση αυτή του Επισκόπου Μεδιολάνων την αποδέχτηκε ο Αυτοκράτορας και οι διάδοχοί του και από τότε κι έπειτα οι Βασιλείς κάθονταν στον θρόνο τους στον σολέα. Όταν ήταν η ώρα της θείας Κοινωνίας, ο Πατριάρχης έπαιρνε από το χέρι τον Βασιλέα και τον οδηγούσε στο Άγιο Βήμα. Πριν μπη στο Άγιο Βήμα, έκανε τρία προσκυνήματα στις άγιες εικόνες του τέμπλου, προσκυνούσε και την Αγία Τράπεζα και μετά σφράγιζε τον λαό με το δικέρι. Μπαίνοντας στο Άγιο Βήμα θυμιάζε με το θυμιατό την Αγία Τράπεζα σταυροειδώς και τέλος τον Πατριάρχη, ο οποίος έπαιρνε το θυμιατό από τα χέρια του Βασιλέα και τον θυμιάζε. Ο Βασιλεύς έβγαζε από το κεφάλι του το στέμμα και τσό έδινε στους διακόνους που τον δορυφορούσαν, για να το κρατούν. Ο Πατριάρχης έπαιρνε στα χέρια του την μερίδα του Χριστού, την έδιδε στον Βασιλέα και κοινωνούσε όχι με λαβίδα αλλά απ' ευθείας. Έπαιρνε και το Άγιο Ποτήριο όπως ακριβώς και οι ιερωμένοι. Αφού τελείωνε, ξαναφορούσε το στέμμα του και επέστρεφε έξω στον θρόνο του.

Κανένας άλλος λαϊκός δεν έμπαινε στο Άγιο Βήμα. Ο 69ος Κανόνας της 6ης Οικουμενικής Συνόδου απαγορεύει ρητά στους λαϊκούς να εισέρχονται στο Άγιο Βήμα.

δ) Το εικονοστάσιο η τέμπλο. Παλαιότερα το Άγιο Βήμα χωριζόταν από τον κυρίως Ναό με ένα καταπέτασμα η με κιγκλίδωμα, θωράκια δηλ. μεταλλικά η από άλλο

υλικό. Πάνω στα θωράκια αυτά τοποθετούνταν οι εικόνες όρθιες. Από την 7η Οικουμενική Σύνοδο κατασκευάστηκε διάφραγμα ξύλινο ή μαρμάρινο, μέσα στο οποίο τοποθετήθηκαν οι εικόνες και ονομάστηκε εικονοστάσιο. Στο εικονοστάσιο αυτό υπάρχουν τρεις πύλες. Η μεσαία ονομάζεται Ωραία Πύλη. Από τις άλλες δύο, η μία ονομάζεται βόρεια και η άλλη νότια. Στην βόρεια είναι η εικόνα του Αρχαγγέλου Μιχαήλ και στην νότια του Αρχαγγέλου Γαβριήλ. Στις θύρες της Ωραίας Πύλης εικονίζεται ο Ευαγγελισμός της Θεοτόκου. Σε πολλές υπάρχουν και οι 4 Ευαγγελιστές. Ο Ευαγγελισμός εικονίζεται στις θύρες ταής Ωραίας Πύλης, για να μας θυμίζουν ότι με την ενσάρκωση του Χριστού ανοίχθηκαν οι πύλες του ουρανού.

Πάνω στο τέμπλο υπάρχουν κάποιες εικόνες. Δεξιά η εικόνα του Χριστού, αριστερά της Παναγίας. Δεξιά του Χριστού η εικόνα του Τιμίου Προδρόμου. Δίπλα από την Παναγία ο Άγιος στο όνομα του οποίου φέρει ο Ναός. Πιο πάνω εικονογραφείται ο Μυστικός Δείπνος που μας φανερώνει ότι εκεί μέσα συντελείται πάντοτε εις τύπον Χριστού το μυστήριο της θείας Ευχαριστίας. Δεξιά και αριστερά του Μυστικού Δείπνου μπαίνουν οι εικόνες των Δεσποτικών εορτών. Σε μια Τρίτη σειρά μπήκαν οι εικόνες των Αποστόλων. Στο κέντρο αυτής της σειράς εικονίζεται ο Χριστός με αρχιερατική στολή. Στην τέταρτη σειρά μπήκαν οι προφήτες και στο μέσον αυτών η Θεοτόκος με το βρέφος στην αγκαλιά, διότι όλοι οι προφήτες μίλησαν για την ενσάρκωση του Θεού Λόγου. Πάνω από όλα αυτά υπάρχει ο Σταυρός με την μορφή του Εσταυρωμένου επί του ξύλου ως στεφάνι και βάση της οίκονομίας της σωτηρίας του ανθρώπου.

ε) Κυρίως Ναός. Το τμήμα μεταξύ του Αγίου Βήματος και του νάρθηκα λέγεται κυρίως Ναός. Εδώ υπάρχει ο θρόνος του Αρχιερέα και ο άμβωνας στο αριστερό μέρος, όπου ο διάκονος ανεβαίνει και διαβάζει τα Ευαγγέλια εμμελώς. Από τον άμβωνα κατά την παράδοση εκφωνούνται τα κηρύγματα. Ο 33ος Κανόνας της 6ης Οικουμενικής Συνόδου και ο 14ος της 7ης Οίкуμενικής Συνόδου απαγορεύουν την άνοδο στον άμβωνα μη χειροτετημένου λαϊκού. Παλαιότερα ο άμβωνας υπήρχε στο κέντρο του Κυρίως ναού. Πάνω στον άμβωνα χρίονταν και οι βασιλείς από τον Πατριάρχη κατά την στέψη τους. Από το 400 μ.χ. και εξής ο άμβωνας ορίστηκε ως ο τόπος του κηρύγματος. Αργότερα, όταν είδαν ότι ο άμβωνας κρύβει την θέα των πολλών, μετακίνησαν τον άμβωνα προς τα αριστερά.

Βλέπουμε ότι τα πράγματα στην Εκκλησία διαμορφώθηκαν σιγά σιγά σύμφωνα με τις ανάγκες που παρουσιάζονταν κάθε φορά. Το κάθε τι μέσα στην Εκκλησία έχει την σημασία του και γίνεται ευσημόνως και κατά τάξιν, όπως συμβουλεύει ο Απόστολος Παύλος στην προς Κορινθίους επιστολή του.

Εσπερινός και Ιερά Παράκληση στον Άγιο Παρθένιο

Στις 6:00 μ.μ έγινε ο Εσπερινός και Ιερά Παράκληση στον Άγιο Παρθένιο, Επίσκοπο Λαμψάκου και αναπέμφθηκαν ειδικές ευχές υπέρ υγείας των καρκινοπαθών αδελφών.

Σύναξη των Νέων

Ακολούθησε στις 7:30 η επίσης τακτική εβδομαδιαία Σύναξη των Νέων με τον π. Θεμιστοκλή Χριστοδούλου. Η Σύναξη Νέων αριθμεί και αυτή πολλά έτη λειτουργίας και κατ' αυτήν αναπτύσσονται θέματα της σύγχρονης ζωής υπό το πρίσμα της ορθόδοξης χριστιανικής πίστεως και οι νέοι γνωρίζουν με ακρίβεια ποια είναι η πίστη μας και ποιος πράγματι είναι ο Θεός που πιστεύουμε, έτσι ώστε να διαμορφώνουν στην ζωή τους ορθόδοξο χριστιανικό φρόνημα.

Στην σημερινή Σύναξη το θέμα ήταν η κούραση των πιστών στην θεία Λειτουργία.

Πολλές φορές, επισημαίνει ο π. Θεμιστοκλής, οι χριστιανοί διατείνονται ότι είναι πολύ κουρασμένοι και είτε δεν έρχονται να εκκλησιασθούν είτε αναζητούν καρέκλες για να κάθονται. Στις παλιές Εκκλησίες δεν υπήρχαν καθίσματα, όπως έχουμε τώρα. Ο χώρος της λατρείας ήταν ο χώρος για να ίσταται ο χριστιανός. Το ζήτημα είναι, αν ο χριστιανός αισθάνεται ασκητής, διότι αν δεν αισθάνεται έτσι, πάντα θα αισθάνεται κουρασμένος και θα επιζητεί μια θέση να ξεκουράζεται μέσα στην Εκκλησία.

Για το θέμα της ορθοστασίας η του καθίσματος στην Λατρεία ο π. Θεμιστοκλής μετέφερε και σχολίασε τις υποδείξεις του Γέροντα Αιμιλιανού, Ηγουμένου της Ι. Μονής Σίμωνος Πέτρας. Ο Γέροντας μεταξύ άλλων ασχολείται και με το μαρτύριο της ασκήσεως, να θέλη δηλ. ο άνθρωπος να ασκήται, να πονάνε τὰ πόδια του μέσα στην Εκκλησία και να μην κάθεται, γιατί θέλει να μαρτυρήσει για την αγάπη του Χριστού.

Μια μοναχή κατά την διάρκεια της Αγρυπνίας, παρόλο που πονούσε απέφυγε να καθίση κάνοντας τους εξής λογισμούς: εσύ που θέλεις να μαρτυρήσεις, θέλεις να καθίσης; Δώσε τα μέλη σου στον Θεό.

Και σχολιάζει ο π. Θεμιστοκλής. Σήμερα οι άνθρωποι με τις πολλές ενασχολήσεις και μέριμνες προσπαθούν να βολέψουν τα πνευματικά, όχι να βάλουν κόπο. Ψάχνουν να βρουν τρόπους να κάνουν προσευχή χωρίς κόπο. Τάο πρώτιστο, λέει ο π. Θεμιστοκλής, είναι να γίνη η προσευχή. Το πως θα γίνη, το διδασκόμαστε από το χριστιανικό ήθος, που καλλιεργείται μέσα από την μελέτη και από αυτό που

βλέπουμε στην Εκκλησία. Αν στην εκκλησία θέλουμε όλοι να καθόμαστε, τότε διαμορφώνεται νέο ήθος των προσευχομένων, το ήθος των καθημένων και όχι των ανισταμένων. Τα πατερικά κείμενα δείχνουν ότι οι ασκητές δεν κάθονταν, στέκονταν.

Με αφορμή την περίπτωση της μοναχής που στάθηκε όρθια στην Αγρυπνία, λέει ο Γέροντας Αιμιλιανός: Η μοναχή αυτή έκανε μια μικρή θυσία στην Αγρυπνία. Στην Αγρυπνία οι μοναχοί κλέβουν χρόνο από την ξεκούρασή τους και τον αφιερώνουν στον εαυτό τους κι αυτό έχει ως αποτέλεσμα την βίωση ουρανίου μυστηρίου. Όταν κάθεσαι στον Ναό, κοιμάται η ψυχή σου. Είναι τόσο δύσκολο, σχεδόν αδύνατο να μπορέσει κανείς να έχει αναπεπταμένη την καρδιά εις τον Θεόν, εάν είναι καθιστός στην Εκκλησία.

Αναπεπταμένη, σχολιάζει ο π. Θεμιστοκλής, είναι η καρδιά εκείνου που είναι ερωτευμένος με τον Θεό. Όπως ο Δαβίδ που σηκωνόταν νύκτα να λατρεύσει τον Θεό και έλεγε: «εκ νυκτός ορθρίζει το πνεύμα μου προς σε ο Θεός». Και συνεχίζει: οι πατέρες έλεγαν όχι μόνο να είμαστε όρθιοι, αλλά και να μη στεκόμαστε ποτέ ούτε στο ένα πόδι και ούτε στο άλλο, διότι έτσι περισπάται ο νούς και όντας μέσα στον Ναό, δεν ζούμε παρά την αδυναμία της σαρκός μας.

Και βέβαια, συμφωνεί ο π. Θεμιστοκλής, κουβαλάμε την αδυναμία της σάρκας μας. Αυτό φαίνεται και στον χερουβικό ύμνο, όταν λέει: «πάσαν νυν βιοτικήν μέριμναν αποθώμεθα». Το ζήτημα είναι, μπαίνουμε στην Εκκλησία για να συναντήσουμε τον Χριστό ή να μην τον συναντήσουμε; Αισθάνεσαι ποιόν θα συναντήσεις μέσα στην Εκκλησία; Αν δεν το αισθάνεσαι, θα είσαι καθήμενος.

Στην ερώτηση αν μπορούμε να καθόμαστε στις μεγάλες ακολουθίες, ο Γέροντας απαντά: «Αν θέλαμε να ψωνίσουμε, θα γυρίζαμε ώρες στα καταστήματα. Στην κατοχή ο κόσμος περίμενε ώρες στην ουρά για να πάρει λίγο ψωμί και ζάχαρη, Στην Εκκλησία όμως δεν μπορούμε να σταθούμε όρθιοι. Βέβαια, λέει ο Γέροντας, υπάρχουν σημεία που μπορεί να καθίσει κανείς αν είναι τόσο αναγκαίο. Δεν σημαίνει όμως ότι επειδή είμαι κουρασμένος πρέπει να καθίσω, γιατί η προσευχή είναι ίστασθαι. Αναγνωρίζω, συνεχίζει ο Γέροντας, ότι μη έχοντας στασίδια, είναι πιο εύκολη η ακολουθία, το στασίδι είναι κάποια ανακούφισις. Γιατί ακουμπάς τα χέρια σου δεξιά κι αριστερά και στην ανάγκη μπορείς να ακουμπήσεις λίγο την έδρα σου στο ανεβασμένο στασίδι.

Το στασίδι, σχολιάζει ο π. Θεμιστοκλής, είναι φτιαγμένο σοφά. Αν σταθής στο στασίδι, φοβάσαι μην πέσης. Κι αυτή η αγωνία ανάμεσα στο να πέσης και να κοιμηθής, σε κρατάει ξάγρυπνο.

Η καρέκλα, επισημαίνει ο Γέροντας Αιμιλιανός, δεν έχει καμιά σχέση με το στασίδι. Το στασίδι το εφεύρε η εκκλησία μας]και είναι λατρευτικό είδος. Όχι όμως και η καρέκλα. Όταν κάθεστε στην καρέκλα είναι βέβαιο ότι κοιμάστε. Μπορεί να μην κοιμούνται τα μάτια σας , κοιμάται όμως το πνεύμα σας. Αν θα ερχόταν ο Χριστός ποιος θα καθόταν. Δεν πιστεύουμε ότι ο Χριστός είναι παρών στις ακολουθίες, γι'αυτό θέλουμε να καθόμαστε.

Φιλοτίμως, σημειώνει ο π. Θεμιστοκλής, πρέπει να στεκόμαστε όρθιοι. Αυτό είναι μια μορφή ασκήσεως.

Όταν μάθουμε να εκκλησιαζόμαστε σωστά, παρατηρεί ο Γέροντας Αιμιλιανός, θα διαπιστώσουμε ότι η ορθοστασία είναι απόλαυση και όχι μαρτύριο. Η ορθοστασία δεν είναι κανόνας που επιβάλλει η Εκκλησία. Είναι το φυσικό.

Είναι ωραίο, λέει ο π. Θεμιστοκλής, να βάλουμε κι εμείς την ορθοστασία στην ζωή μας, να αρχίσουμε να απολαμβάνουμε και να]μας αρέσει το μαρτύριο της ορθοστασίας. Είναι κάτι που μπορούμε να το κάνουμε εύκολα, είναι ανέξοδο, αλλά θέλει θυσία. Θέλει πνεύμα ορθρινό.

Υποτίθεται, παρατηρεί ο Γέροντας, όταν πηγαίνουμε στην Εκκλησία, είμαστε ξύπνιοι. Ενώπιον του Θεού είμαστε ιεροπρεπείς και αγγελοειδείς. Όταν δεν είμαστε έτσι, να μη λέμε ότι πήγαμε στην λειτουργία, ούτε να θέλουμε να κοινωνήσουμε.

Στο σημείο αυτό ο π. Θεμιστοκλής επισημαίνει συμπεριφορές πιστών στην ώρα της θείας Λειτουργίας, που δεν έχουν το γνώρισμα της ιεροπρέπειας. Έτσι, πολλές φορές δεν υπακούμε στις υποδείξεις των αρμοδίων, άλλοι περιφέρονται μέσα στην εκκλησία συζητώντας και χαιρετώντας τους γνωστούς. Πότε προσεύχεται ένας τέτοιος πιστός; Όλα αυτά έχουν σχέση με το πνεύμα με το οποίο μπαίνουμε στην Εκκλησία. Μπαίνουμε για να συναντήσουμε τον Χριστό; Ο Χριστός είναι παντού μέσα στην Εκκλησία. Είναι και στον διπλανό μας που μπορεί να ενοχλή με κάποιες κακοσμίες. Μέσα στην εκκλησία πρέπει να τους βλέπουμε όλους ως εικόνες Χριστού. Υπάρχουν άνθρωποι που εκκλησιάζονται μάλιστα τακτικά και όταν έρχονται κρίνουν τους άλλους με την πεποίθηση ότι αυτοί είναι καλοί και οι άλλοι σκάρτοι. Μπαίνοντας έτσι στην εκκλησία δεν πας να συναντήσης τον Χριστό, αλλά να δης το άτομό σου να εξυψώνεται πιο πάνω από τους άλλους. Αυτό λέγεται Φαρισαισμός. Στον Ναό μπαίνουμε ταπεινά, ως αμαρτωλοί. Η εκκλησία είναι εκκλησία αμαρτωλών. Ανέχεται την παρουσία μας ο Χριστός μέσα στον Ναό και οφείλουμε να κάνουμε το ίδιο με τους αδελφούς μας. Να δεχθούμε τον καθένα όπως είναι. Χρειάζεται να αισθανθούμε ότι μέσα στην εκκλησία συναντούμε τον

Χριστό και εν ετέρα μορφή. Όσοι είμαστε μέσα, είμαστε χριστοί κατά χάριν. Κι αυτό πρέπει να το σεβόμαστε. Γι' αυτό πρέπει να έχουμε μια αγγελοειδή στάση μέσα στον Ναό και να μην τα παρατηρούμε όλα. Γιατί αν παρατηρούμε τι γίνεται γύρω μας, αυτό δεν είναι λειτουργία. Είναι σαν να παρακολουθούμε θέαμα, κι εμείς δεν είμαστε παρακολουθούντες, είμαστε συμμετέχοντες.

Όταν κάποιος δίπλα μας ομιλή, λέει ο Γέροντας Αιμιλιανός, εμείς δεν τον ακούμε. Και μας υπενθυμίζει τον ησυχαστή Άγιο Γρηγόριο Παλαμά, ο οποίος έλαβε την πρώτη αποκάλυψη του Θεού μέσα στην Εκκλησία, όταν οι άλλοι δίπλα του μιλούσαν. Κάθε ώρα έχουμε την δυνατότητα να μαρτυρούμε, αλλά το μεγαλύτερο μαρτύριο, η καλύτερα η μεγαλύτερη μαρτυρία είναι η ωραιότητα και η αγιότητα της ζωής μας, η εν Χριστώ ένωσή μας με τον Θεό. Όχι απλώς ομολογώ ότι ο Χριστός είναι Θεός, αλλά ομολογώ ότι εγώ είμαι ταυτισμένος με τον Θεο, ο οποίος «ώδέ εστιν». Ο Θεός είναι εκεί που υπάρχουν οι πραγματικοί εξαγγελείς της παρουσίας του Θεού. Αυτοί οι εξαγγελείς είναι οι αγνές και παρθενικές ψυχές που έχουν ολόκληρο τον Θεό και τον πιστοποιούν στην ανθρώπινη ζωή μας.

Οι αληθινές εμφανίσεις του Κυρίου γίνονται σε ψυχές που επιθυμούν να ενώνονται μαζί του μυστηριακά κατά την ώρα της θείας Λειτουργίας και των άλλων μυστηρίων, γιατί τότε ανοίγουν την καρδιά τους στόν Χριστό.

Την σημερινή Σύναξη των Νέων τίμησε με την παρουσία του ο Θεοφιλεστατος Επίσκοπος Μπενίν, Τόγκο και Μπουρκίνα Φάσο, κ. Αθανάσιος Kayembe. Προέρχεται, όπως είπε, από τα παιδιά που μεγάλωσαν μέσα στην Ιεραποστολή, τρώγοντας καραμέλες και πίνοντας γάλα που έστελναν οι Έλληνες. Το μονο που δεν έχω, είπε ο Επίσκοπος Αθανάσιος, είναι η Ελληνική υπηκοότητα. Είμαι

Έλληνας, γιατί εσείς με γεννήσατε, εσείς με σπουδάσατε και είμαι αυτό που είμαι σήμερα. Όταν με χτυπάνε έρχομαι εδώ και κλαίω, στους γονείς. Ανάστημα του ελληνισμού είμαι κι εγώ, κατέληξε ο Επίσκοπος και συγκίνησε όλη την Σύναξη,

Το Μικρό Απόδειπνο μετά Χαιρετισμών στην Υπεραγία Θεοτόκο και η μονολόγιστη ευχή σήμαναν το τέλος στις πνευματικές εκδηλώσεις της ημέρας.

